

Már is december

*“Rájöttem, mint fősvénynek,
úgy kell őriznem
a pillanatokot, az órákat...”
Szabó Magda*

Hihetetlen gyorsasággal repül itt az idő. A napokban azon kaptam magam, hogy már a harmadik havi zsebpénzem tartom a kezemben. Már is eltelt két hónap EVS-em limitált nyolc hónapjából. Mivel tudom, azokat az élményeket, lehetőségeket, amiket az EVS önkéntesség adhat, csak egyszer élhetem át életem során, megéreztem az idő értékét. Nem élhetek a spanyol mentalitással „*MAÑANA (holnap)*”, mert így sok életreszóló pillanatról lemaradnék.

Na de hol vagyok és mit csinállok?

Október közepén Spanyolország északi hegyvidékére, Navarra tartomány központjába, a bikák városába, Pamplonába költöztem, ahol nyolc hónapig szorgoskodom EVS önkéntesként. A város körülbelül akkora mint Debrecen. Közel lakom a városközponthoz, így gyalogosan vagy biciklivel mindenhová könnyedén eljutok. Már ha nem esik az eső. Itt ugyanis sokat esik az eső és hideg van. Ha kisüt a Nap örömtáncot járunk. Teljesen romba dőlt a Spanyolországról alkotott sztereotíp napsütéses képem. Pamplona Északon, a Pireneusok lábánál helyezkedik el, ami csodás látványt és izgalmas kirándulási lehetőségeket nyújt, de ennek köszönhetően az időjárás is hűvösebb, mint az ország többi részén.

A városnegyed, ahol a minden napjaimat élem

Első körben egy modern, jófelszerelt egyetemi kollégiumba költöztem. Kaptam egy szobát a harmadik emeleten, gyönyörű kilátással a városra és a közeli hegyekre. A szomszéd szobában egy német EVS önkéntes lány lakott, akivel hamar össze is barátkoztam. Minden Pamplonába érkező önkéntes ebben a kollégiumban kezd. Majd választhat, hogy marad vagy költözik albérletbe. Én nagyon hamar úgy döntöttem költözni szeretnék, mert a koliban az élet kötött volt számomra. Meg volt szabva a reggeli, ebéd, vacsora ideje, azt kellett enni, amit adtak, ami sokszor nem illeszkedett az ízlésvilágomhoz. Nem fogadhattam barátokat és minden reggel arra keltem, hogy a takarító néni kedvesen mosolyogva jön be a szobámba takarítani...

Ezt a kolis életet visszlépként éltem meg az önállósodásom útján és mindehhez hozzájött, hogy a koly messze volt a munkahelyemtől. Szerencsére a koordinátorom, aki egyben a tutorom is, nagyon segítőkész, így amint elmondtam költözni szeretnék, azonnal együtt dolgoztunk az ügyön. Választhattam hol és kivel szeretnék lakni. Úgy döntöttem bármennyire is szimpatikus a német önkéntes lány, nem költözöm vele össze, mert tuti, hogy angolul fogunk beszélgetni, inkább spanyol lakótársat keresek. Három héttel az érkezésem után már költözhettem is kedves kis albérletembe. A

lakás kertvárosi zöldövezetében, 5 perc sétára a folyótól, közel az óvároshoz és a munkahelyemhez is, szóval nagyon jó helyen. A lakótársam egy 22 éves spanyol lány, akivel egyenlőre “spanglish” nyelven beszélgetünk. Rendkívül kedves lány, szerencsém van vele és a lakással is. Az egyik hétvégén meghívott a falujukba, a hegyekbe, ahol nagy vendégszeretetben és hóban volt részem.

A szobám

A hegyekben

Egy kertvárosi ifjúsági egyesületnél dolgozom, napi öt órában. Reggel 11-14 óráig az irodában vagyok, ahol előkészítem a délutáni foglalkozásokat, együtt ötletelek a többiekkel, dolgozgatok a honlapjukon, a youth passomon és tanulom a spanyolt. A munka izgalmasabb része délután 5-7 van, amikor szociálisan hátrányos helyzetű, főleg marokkói és dél-amerikai bevándorlók különböző korosztályú gyerekeivel dolgozunk. A hét során több csoportunk is van. Vannak képességfejlesztő játékok kicsiknek, tanulószoba nagyoknak, gitáróra, kézműves foglalkozás, sport foglalkozás, hétvégi táborok és családi rendezvények is. Nagyon jól érzem itt magam, mert széles körű tapasztalatra tehetek szert és a kollégáimmal is jól kijövök. Kíváncsiak a véleményemre, az ötleteimre, lehetőséget adnak, hogy én is bontogassam szárnyaimat. Ennek nagyon örülök, bár nem egyszerű a spanyol nyelvi képességeim miatt. Szinte zéró nyelvtudással érkeztem, a kollégáim pedig nem beszélnek angolul, így vannak nehézségeim. Legnagyobb bánatomra a spanyol óráim még mindig nem kezdődtek meg, így a környezetemtől, a gyerekektől és az internetről tanulok. Egyre aktívabban részt veszek a foglalkozásokon, rövidebb részeket már vezetek is, de ez nagyon sok felkészülést igényel.

Januártól heti kétszer saját foglalkozást tartok, úgyhogy addig nagyon kell dolgoznom a spanyolomon. Sokkal kellemetlenebbül érzem magam, amikor felnőttekkel próbálok kommunikálni. Sokszor butának érzem magam, mert nem értem mit mondanak, vagy ha értem nem igazán tudok válaszolni és ez nagyon bosszantó. Minden nap tanulom a nyelvet, intenzíven hallgatom a beszélgetéseket, ami nagyon fárasztó, de tudom, hogy hamarosan meg lesz az eredménye. És remélem hamarosan az óráim is elkezdődnek.

Munka közben

Koordinátorommal ☺

A "Detektív tábor" vezetői

Sziesztázunk... ©

Még fel sem fogtam, hogy Pamplonába költöztem, máris úton voltam Canfrancba, az első EVS tréningemre. Öt napot töltöttünk a mesés Pireneusok csúcsai között egy negyven fős faluba, a francia határtól nem messze. Mondanom sem kell, nagyon hideg és esős őszi napjaink voltak. A tréning elég intenzív volt. Előadásokat hallgattunk Spanyolországról, az Unióról, az önkentességről, majd felüdülésként kirándultunk az El Camino egy kis szakaszán és meglátogattuk Jaca városát. A hideg és esős napokat kárpótolta a vidám társaság és az esti mókázások, amik összekovácsolták a csapatot. Így ha kirándulni szeretnék Spanyolország más vidékeire, szinte minden nagy városban találok ismerőst.

Tudnék még mesélni, de már így is elég hosszú lett a beszámoló, úgyhogy zárom soraimat. A többi élményt leírom egy másik alkalommal.

Hasta luego!
Farkas Imola

A csapat

Egy kis esti mókázás ©

